

စိုးမိုးစာပေ

ဈေး

ချောကလက်ရုပ်တု

DESIGN THEN SHWE KYI

အခန်း(၁)

Aircon အထူးလိုင်းကားကြီးပေါ်မှာ ဆိုပေမယ့် ညိုချောဖြူ နဖူးပြင်လေးမှာ ချွေးလေးတွေ စို့နေသည်။ ။

ဒါ ရန်ကုန်မြို့ကြီးတဲ့ လား။ ကားတွေကလည်း အရောင်စုံ များ ပြားလိုက်တာမှ လွန်ရော။ ရောင်စုံလူတွေကလည်း ရွာဘုရားပွဲ ကျင်းပနေသလားတောင် ထင်မှတ်ရသည်။ ။

ကားကြီး၏ ပြတင်းတံခါးက မြင်နေရသော လူတွေ၊ ကားတွေ၊ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ညိုချောဖြူ ခေါင်းလေးချာချာလည် မူးနောက်လာသည်။ ။

"ညိုချောဖြူ၊ ညည်း အရမ်းမူးနေသလား၊ ရှူဆေးလေး ရှူလိုက်ဦးလေ၊ ရော့"

ညိုချောဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေသော အရီးသောင်း ကမ်းပေးသည့် ရှူဆေးဘူးလေးကို လှမ်းယူကာ နှာသီးဝမှာ ကပ်ရှူလိုက်သည်။ ။

"မရောက်သေးဘူးလား အရီးရယ်၊ ဒီမှာ ညိုချော အရမ်းမူးနောက်နေပြီ"

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ညိုချောမေးမိသည်။ ။ လူက မူးတာမှ ချာချာလည်ကို မူးနေတာဖြစ်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့ ပျို့အန်ချင်သလို မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ခံစားနေရတဲ့ အဖြစ်ကြီးက ဆိုးသည်။ ။

ညိုချောတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေနှင့် စေးကပ်နေကာ ညိုညက်ညက် အသားအရေလေးတွေပင် ရေခဲတုံးလို အေးစက်လို့ နေသည်။ ။

ကားကြီးကလည်း တစ်မှတ်တိုင်ရောက်လျှင် တော်တော်နှင့် မထွက်တော့။ ဒီကြားထဲ ကားပေါ်မှာ ဖုန်းပြောနေသော လူတွေရဲ့ အသံနေ အသံထားမျိုးစုံကိုလည်း နားညည်းအောင် ကြားနေရသေးသည်။ ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီကားကြီးပေါ်ကနေ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ပြေးချင်စိတ်တွေတောင် ပေါက်လာမိသည်။ ။

ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ ဒီလို သပွတ်အူလို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ မြို့ကြီးပါလားလို့ တောင် ညိုချော ညည်းလိုက်ချင်သည်။ ။

ညိုချော မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်းပြီး အရိုးသောင်းရဲ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး မှေးတင်ထားလိုက်သည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူးတာတော့ မူးနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ့်ပုံစံက ရှက်စရာ ကောင်းနေပြီလား။ မတတ်နိုင်ပါ။ ညိုချောတို့လို တောသူမမျိုးကို ဘယ်သူမှ အာရုံထားမှာ မဟုတ်တော့လည်း ကိုယ်သက်သာသလို နေရုံပေါ့။

ကားက ငြိမ့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ။

"လမ်းသုံးဆယ်မှတ်တိုင် ဆင်းမယ့်ခရီးသည် တွေ ဆင်းလို့ ရပါပြီ၊ သွက်သွက်လေးဆင်း၊ အောက်က ခရီးသည် တွေ ဆင်းပြီးမှ တက်ကြပါ။"

စပယ်ယာ၏ စကားသံကြောင့် ညိုချော မျက်လုံးလေးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ကားပေါ်ကို ခရီးသည် တချို့ တက်လာသည်။ ။ ထိုခရီးသည် တွေထဲမှ ထူးထူးခြားခြား ညိုချောအာရုံတွေကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းသော

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီဖြူဖြူက ရှင်းသန့်နေသလို နဖဝ်နေသော မျက်နှာကလည်း ချောမောလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကို ညှိချောကြာကြာကြည့်ခွင့်မရလိုက်ပါ။ ညှိချောရှေ့တည့်တည့်က လွတ်နေသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ ကျောခိုင်းလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ညှိချောကသာ သတိထားမိတာဖြစ်သည်။ ။ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမထားဟန်နှင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဟန်းဖုန်းကိုပဲ ပြောနေသည်။ ။

"လာနေပါပြီကွ၊ အခု လိုင်းကားပေါ်ရောက်နေပြီ"

"*****"

"ငါ့ကားလား၊ ဝပ်ရှော့ကိုပို့ဖို့ အခုပဲ လမ်းမှာ ထားခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ရောက်ပြီ၊ စိတ်ချ"

ရီဝေမူးနောက်နေသည့် ကြားမှ ကိုလူချော စကားသံတွေကို ညှိချောနားထောင်နေမိသည်။ ။ ရုပ်ကချောသလို သူ့စကားသံကလည်း ကြည်လင်ချိုသာသည်။ ။

တောသူဆိုပေမယ့်လည်း ရန်ကုန်သူတွေလိုပဲ ညှိချောလည်း ခံစားတတ်ပါသေး၏။ ဖုန်းပိတ်ကာ စကားသံတွေ တိတ်သွားတော့ တအိအိမောင်းထွက်နေသော ကားကြီးကိုပဲ ညှိချော အာရုံပြန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

လူက ပြန်ပြီးမူးနောက်လာပြန်တာမို့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြန်မှေးစင်းထားလိုက်မိ၏။

ကားကြီးက အိပဲ့ အိပဲ့ ယိမ်းထိုးမောင်းနှင်နေလေလေ ညှိချောက

ပိုပြီး ပြင်းထန် လာလေလေပါပဲ။ ချုပ်ထိန်းထားသည့် ရင်ထဲကဝေဒနာ
တွေ လည်ချောင်းဝဆီကို လှိုက်ခနဲ ခုန်တက်သလား ထင်မိ၏။

ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့သော ဝေဒနာဆိုးကြီးကြောင့် ညိုချော
ယောင်ယမ်းပြီး ထရပ်လိုက်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

"ဝေါ့"

"ဟာ"

"ဟင်"

"ဟောတော့"

ကားထဲကလူတွေအားလုံး တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း ညိုချောဆီ
အကြည့်တွေ စုပြုံရောက်လာသည် ။ ညိုချောမျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေ
ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည် ။

အရိုးသောင်းမျက်နှာက ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည် ။

"ဟောတော်၊ ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းပါပြီ"

ရှေ့ကကိုလူချောခမျာ ပခုံးပေါ်အန်ကျလာသော အန်ဖတ်တွေကြော
င့် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည် ။

"ဟာ ကွာ တောက်"

ရှင်းသန့်ချောမွေ့သော မျက်နှာပေါ်မှာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် ဒေါသ
တွေကို မူးရိပ်ရိပ်ဝေဒနာကြားမှ ညိုချော သတိထားမိသည် ။ ညိုချောရ
င်ထဲကလည်း အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်နေမိသည် ။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ညစ်ပတ်လိုက်တာကွာ"

ညိုချောကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သံက မာထန်နေသည် ။ ညို

ချော ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသလို အရိုးတောင်းလည်း ခြေမကို
ငမိ လက်မကိုငမိ ဖြစ်နေတာ သေချာ၏။

"သူငယ်ရယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အရိုးတူမလေး အရမ်းမူးနေလို့ မ
အောင့်နိုင်ဘဲ အန်လိုက်မိတာပါကွယ်"

အရိုးသောင်း၏ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သံက ကားစက်သံတွေနှင့်
လုံးထွေးသွားခဲ့သည် ။ စပယ်ယာလေးက နှာခေါင်းကိုပိတ်ပြီး အနားကို
ရောက်လာသည် ။

ညိုချောကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်တိုင်အန်ထုတ်မိတဲ့ ချဉ်စူးစူး အနံ့
ဆိုးကြီးကြောင့် ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်နေမိသေးသည် ။ အန်ဖတ်တွေ
ပေကျံနေသော ကိုလူချောဆိုလျှင် ပြောဖွယ်ရာရှိမည်မဟုတ်တော့။

ဒေါသတွေ အလိမ့်လိုက်တက်နေသော အကြည့်စူးစူးတွေကို
ညိုချော တောင်းပန်မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ပဲ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

"နင် စုတ်ပဲ့လှချည်လား၊ ဒီမှာ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ နင့်အန်ဖတ်တွေ ပေ
ကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟာကွာ၊ တောက်"

ဒေါသတကြီးပြောရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံကျောမှီကို ဘုန်းခနဲ ကိုလူချော ရို
က်လိုက်သေးသည် ။

ဆိုဖာကျောမှီမှာ တင်နေသော အန်ဖတ်တွေကို ရိုက်မိတာမို့ သူ့လ
က်တွေ ပေကျံရုံမကဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ထပ်စင်ကုန်ပြန်သည် ။

"တောင်း တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဟို ညိုချော မအော
င့်နိုင်လို့ အန်လိုက်မိတာပါ၊ ညိုချော လုပ်ပေးပါ့မယ်"

ကြောက်လည်း ကြောက်၊ ရှက်လည်း ရှက်၊ အားလည်း နာနာနှင့် ခံ
စားနေရသော ဝေဒနာတွေကိုတောင် ညိုချောမေ့သွားခဲ့သည် ။

တုန်ယင်နေသော လက်အစုံက ထိုင်ခုံအောက်မှာ ချထားသော ခြင်းကြီးထဲက အညာတဘက်လေးကို လှမ်းယူကာ သူ့ကိုသုတ်ပေးဖို့ လက်ရွယ်မိသည်။ ။

"ဖယ်ပါ။ နင့်လက်ကြီးနဲ့ ငါ့ကိုမထိစမ်းနဲ့။"

ညိုချောလက်ကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ခါထုတ်လိုက်တာမို့ တဘက်လေးက အရီးသောင်းပေါင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

ကိုလူချောရဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်တဲ့ အပြုအမူက ညိုချောမျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ထူပူကျိန်းစပ်သွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

"ရှေ့ ညီမလေး၊ ဒီသတင်းစာနဲ့ ခုံပေါ်မှာ ပေကျံနေတာတွေကို သုတ်လိုက်။"

စပယ်ယာကမ်းပေးနေသော သတင်းစာတွေကို အရီးသောင်းက လှမ်းယူသည်။ ။ ပြီးတော့ ထိုင်ခုံကျောမှီက အန်ဖတ်တွေကို ကသောကမျော သုတ်သည်။ ။

အရီးသောင်းမျက်နှာမှာ လည်း အားနာစိတ်တွေကြောင့် နီရဲထူအမ်းနေ၏။ ကားပေါ်က လူတွေကလည်း ညိုချောတို့ ရဲ့ မြတ်စဖျင်းတောင်းပုံစံတွေကိုကြည့်ပြီး ရွံသလိုလို၊ အထင်သေးသလို၊ သနားသလို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ။

ကိုလူချောကတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပြီး လက်တွေသုတ်နေရင်း

"မှတ်တိုင်ပါတယ်။"

ကားထိုးရပ်တာနဲ့ အံ့ကြိတ်မျိုသိပ်ထားတဲ့ ဒေါသအကြည့်တွေ ညိုချောဆီ ပို့လွှတ်ပြီး ကိုလူချော ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ဆင်းသွား

တော့သည် ။

ညိုချော မျက်ရည်လေးဝဲလို့ ဒီနေရာကနေ အခိုးအငွေ့ဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားချင်မိတဲ့ အထိပါပဲ။

ရွာချင်ဆို ကွမ်းတောင်ကို ညိုချောဖြူ။ အခုတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက အကျည်းတန်လွန်းစွာ ကြိုဆိုလိုက်ပုံက ဆိုးရွားလွန်းပါသည် ။

ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ညိုချောဖြူအတွက် ဘယ်လိုပြဿနာတွေနဲ့ ထပ်ပြီး ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်ဦးမှာ လဲ။

တွေးကြည့်ရုံနဲ့ ညိုချောရင်ထဲမှာ မောလျ တုန်လှုပ်နေမိတာ အမှန်လေ။

မိုးဖျား အခန်းဝမှာ ရပ်လိုက်ရုံပဲ ရှိသေးသည် ။ ဂစ်နှင့် ဇင်ဖြိုးနှာခေါင်းတွေ တရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်ကုန်သည် ။

"ဂစ် ငါ့နှာခေါင်းထဲမှာ ချဉ်စူးစူး နံနေသလိုပဲ"

"အေးကွ၊ ငါလည်း ရတယ်၊ ဘယ်ကလဲ မသိဘူး။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ အနံ့ကွာ"

ဂစ်ကပြောရင်း စားပွဲအောက်ကို ခန္ဓာကိုယ်ကိုင်ပြီး ရှာဖွေကြည့်နေသေးသည် ။ မိုးဖျားခြေလှမ်းတွေ အခန်းဝမှာ ပဲ ရပ်ပြီး ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဒေါသလေးထွက်ချင်နေမိပြန်သည် ။

အတော့်ကို ဆိုးသည့် အဖြစ်။ ဒီအနံ့အသက်တွေကို တစ်လမ်းလုံး အ

သက်အောင့်ပြီး ခံယူခဲ့ရတာ ပြန်တွေးရင်း ကောင်မလေးမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ဝင်လေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သူရပ်နေတာကို မြင်တွေ့သွားသည် ဇင်ဖြိုးအသံကြားမှ ဒေါသတွေ ကျိတ်မျိုချပစ်ရင်း

"ငါ ဝင်လာလို့ မရဘူးကွ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖုတ်ဝင်လာလို့ လား"

အ ခ န်းဝ မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသော သူ့ကို ဂစ်ပါလှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်နောက်နောက် ပြောသည်။ ။

"အဲဒီ ဖုတ်ဝင်တာကမှ အာဘွားလေးတစ်ချက်ပေးလိုက်ရင် ထွက်သွားဦးမယ်၊ ခုဟာက ငါ့ကိုယ်မှာ အင်မတန်စုတ်ပဲ့တဲ့ အန်ဖတ် တွေ တွယ်ကပ်နေလို့ ကွ"

"ဟင် ဒါဆို ဒီအနံ့ဆိုးကြီးက မင်းကိုယ်ပေါ်ကလား"

ဇင်ဖြိုးပြောရင်း သူ့ဆီထလာကာ ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ။

"ဘယ်မှာ လဲ၊ အနံ့တော့ အတော်ဆိုးတယ်"

"ဒီမှာ လေကွာ"

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကျောပြင်မှာ ပေကျံနေဆဲ အန်ဖတ်တွေကို ပြလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ရွံစရာကြီးကွာ"

"ဟား ဟား မိုးဖျားရဲ့ နောက်စေ့မှာ ပါးစပ်တစ်ပေါက် အပိုပါမှန်း အခုမှ ပဲ သိတော့တယ်၊ အန်တာပဲကွ အရှေ့ပါးစပ်ပေါက်က အန်ချလ

ည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကျောပေါ် ကိုယ်အန်ချရတယ်လို့ "

ဂစ် အတည်ပေါက်နှင့် နောက်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်သည် ။ ဇင်ဖြိုးက သူ့ရှေ့က နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း

"အစာမကြေတာတွေ စားထားတာထင်တယ်၊ ဟေ့ကောင် လစ် လစ် ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ ငါတို့ ဝိုင်းထဲကိုဝင်"

အားလုံးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အနံ့ဆိုးတွေကြောင့် နှာခေါင်းတွေ ပိတ်ကာ နှင်ထုတ်နေကြသည် ။

"အေး ငါအခုရေချိုးခန်းဝင်မလို့ ကွ၊ ဂစ် ငါ့ကိုအဝတ်ပို တစ်စုံလော က် အမြန်ပေးစမ်းပါ၊ လူက ဒီအနံ့ကြီးကြောင့် ဘုန်းခနဲတောင် လဲသေ လိုက်ချင်ပြီ"

ဤအခန်းထဲက အဝတ်အစား သွားယူနေတုန်းမှာ ပဲ သူ ရေချိုးခန်း ဘက် ထွက်ခဲ့သည် ။ ဟိုနှစ်ကောင်တော့ တဒဂံလေးနဲ့ အော်ဂလီဆန် နေတာ။ သူက တစ်လမ်းလုံး နံစော်နေခဲ့တာလေ။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပစ်ပြီး ရေပန်းအောက် ဝင်ရပ်နေလိုက်သည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း တနဲ့နဲ့တွေးရင်း ကားပေါ်က ကောင်မလေးကို ဒေါသတွေ မပြေနိုင်သေးပါ။

"တော်တော် အဆင့်မရှိတဲ့ တောသူမ၊ အန်စရာရှားလို့ ငါ့ကျောပေါ်မှ အန်ချရတယ်လို့ "

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း ရှန်ပူဘူးကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ခေါင်းက ခြေဖျားအဆုံး မသတိဖြစ်နေတာမို့ ခေါင်းပါလျှော်ပစ်လိုက်သ ည် ။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ဂစ်လား"

"အေး ဒီမှာ အပြင်ဘက်က စားပွဲလေးပေါ်မှာ ငါအဝတ်အစားတွေ တင်ထားခဲ့တယ်"

"အေး ကျေးဇူးကွာ"

ဂစ်ကို လှမ်းပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို shower cream တွေ အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်သည်။ စိတ်ကျေနပ်အောင် ချိုးပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အသင့်ရှိသော မွေးပွတဘက်ကြီးကို ကိုယ်မှာ ပတ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ဂစ်ပို့ပေးထားသည့် အဝတ်အစားတွေယူပြီး ဂစ်ရဲ့ အခန်းထဲ သူဝင်ခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ အသင့်တွေ့သော Lotion ဘူးကိုကောက်ကိုင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ အားမနာတမ်း လိမ်းပစ်လိုက်သည်။

အခုမှ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ပဲ ဂစ်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝ မသတိတော့သည့် ရေချိုးခန်းထဲက သူ့အဝတ်အစားတွေကိုတော့ အမှိုက်ပုံးထဲပဲ စွန့်ပစ်ခိုင်းတော့မည်။

ဂစ်တို့ ဆီ ပြန်ရောက်တော့ အားလုံးက သူ့ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ဂစ်က သူတစ်ကိုယ်လုံး ခြုံငုံကြည့်ရင်း မျက်နှာကြီး မဲကျသွားသည်။

"မွန်ထူနေတာပဲကွာ၊ ဥစ္စာစောင့်မ ဝင်လာသလား မှတ်တယ်၊ ငါ့ရေမွှေးတွေ၊ lotion တွေရော ကျန်သေးရဲ့ လားကွာ"

"မင်းကလည်း မိန်းမကျနေတာပဲ၊ တွန့်တိုနေလိုက်တာ၊ ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ မင်းဟာကုန်ရင် ငါပြန်ဝယ်ပေးမယ်"

မိုးဖျားက ရေစိုဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းတွေနှင့် ခါထုတ်ရင်း ဝင်

ထိုင်သည် ။ ဇင်ဖြိုး ကြိုးညှိနေသော ဂစ်တာကို ပြန်ချရင်း သူ့ကိုမေးဆတ်ကြည့်သည် ။

"မင်း စောစောက အန်ဖတ်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကလေးမဟုတ်၊ သူငယ်မဟုတ်ကွာ၊ အစာမကြေဖြစ်တတ်ရင်လည်း ဆေးလေးဘာလေး ဆောင်ထားပေါ့"

"အဲဒါ ငါအန်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လိုင်းကားပေါ်မှာ တောသူမတစ်ယောက် အန်ချသွားတာ၊ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတုန်းက ငါဒေါသတွေမှ ထွက်လိုက်တာ၊ ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့ ပေါ့ကွာ"

ဇင်ဖြိုး နောက်ပြောင်နေပေမယ့် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာမို့

"မပြောလို့ မရဘူး၊ ငါတော်တော် ဒေါသထွက်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကွ၊ ပြောကိုပြောရမယ်"

"ကဲ ပြောပါကွာ၊ ငါတို့ နားထောင်နေပါတယ်"

"အေး၊ မင်းတို့ ဆီလာရင်း ငါကားပျက်လို့ ဝပ်ရှေ့က ကိုဆန်းမင်း ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး အဲကွန်းဘတ်စ်စီးလာတာ၊ တောကတက်လာပုံနဲ့ ဂနိုင်းသားအမိနှစ်ယောက် ရှေ့ကခုမှာ ငါထိုင်မိတာကိုက မဟာအမှားလေ ၊ အဲဒီတော့ သူမက ဝေါ့ခနဲအန်လိုက်တော့ ငဲ့ကျောပေါ် ဒါရိုက်ပဲ၊ ငါလည်း ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကောင်းကောင်း ကောပေးလိုက်တယ်"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ဟိုက တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ဇင်ဖြိုးက ကြားထဲက ဝင်ပြီး စာနာစကားဆိုနေသေးသည် ။

"အားနာစရာမလိုဘူး ဟော့ကောင်၊ ဒီထက်မကတောင် ပြောချင်တာ၊ အပျိုအရွယ်လေးမို့ စိတ်လျော့လိုက်တာ"

ဂစ် ပြုံးနားထောင်နေရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဇင်ဖြိုးကို မျက်စပစ်ပြရင်း

"ဒါ ဇာတ်လမ်းပဲ၊ မင်းအတွက် ဖူးစာရှင်နဲ့ ဆုံတွေ့တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ဂစ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။ စားပွဲပေါ်က သီချင်းစာအုပ်နှင့် ပစ်ပေါက်တော့ ဂစ်က လက်ကာထားသည်။ ။

"အဲဒီလို တောသူမရဲ့ ဖူးစာရှင်တော့ မင်းပဲလုပ်၊ ငါကတော့ ဆောရီးပဲ၊ ရုပ်တွေ့ရင်တောင် အန်ဖတ်တွေမြင်ပြီး အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့ "

"နေပါဦး မိုးဖျား၊ ကောင်မလေးက မချောဘူးလား၊ တချို့တောသူမတွေက မြို့သူတွေထက်တောင် မိုက်သေးတယ်နော်၊ တခြားမကြည့်နဲ့တို့ ကောင်ကြီး လတ်လတ် ကောင်မလေးကိုပဲကြည့်၊ လူက တောကလာတယ်သာဆိုတယ်၊ လန်းနေတာများ လန်တောင်ထွက်တယ်၊ ဟားဟား"

ဂစ်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်နေသေးသည်။ ။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ဂိမ်းဆော့နေသော လတ်လတ် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်ရင်း

"လန်းတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ လန်တာကို မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"အဟဲ မင်းရည်းစား ဆိုရင်တော့ မလန်တဲ့ သူမရှိဘူး၊ အကုန်လန်သွားတာ ချည်းပဲ"

ဂစ်စကားကြောင့် လတ်လတ်က ဂစ်ကို အသံတိတ် ဆဲလိုက်သည်။ ။

"ကဲပါကွာ၊ တော်ကြစမ်းပါတော့၊ အရေးမပါတာတွေ လျှောက်ပြော နေတယ်၊ ညကျရင် ကလပ်သွားဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ သွားမှာ လား"

ဇင်ဖြိုးက ကြားဖြတ်ပြီး ဆရာကြီးလေသံနှင့် ကလပ်သွားဖို့ ကိစ္စကို ဆော်ပြလာသည်။ ။

"သွားမှာ ပေါ့၊ ငါဒီည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ မင်းတို့ နဲ့ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ မေမေ့ကို ချီးခဲ့တယ်"

မိုးဖျားစကားကြောင့် အားလုံး ကျေနပ်သွားကြသည်။ ။ သူတို့ အဖွဲ့ထဲ မှာ မိုးဖျားစကားက အတည်ဖြစ်သွားတာ များ သည်။ ။

မိုးဖျားထက်ဘုံဆိုသော သူက အားလုံးထဲမှာ ရုပ်အချောဆုံး၊ အတည်ဆုံး၊ မာနအကြီးဆုံး၊ စိတ်အဆတ်ဆုံးဆိုသော ဘွဲ့ထူးတွေ တသီကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ။

အရာရာ ပြည့်စုံသာလွန်ပေမယ့် မိုးဖျားက ရည်းစားသနာကိစ္စမှာ တော့ ကင်းပါသည်။ ။ အားလုံးထဲမှာ လတ်လတ်ဆိုသည့် ကောင်က အရှုပ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားသည်။ ။ တစ်လလောက် တွဲပြီးလျှင်တော့ ရိုးသွားကာ ခေါက်ပစ်လိုက်တာက များ သည်။ ။

ဂစ်ကျတော့ ဆရာဝန်လောင်းပီပီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင်သာ ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး ကျောင်းရောက်ရင်တော့ အတည်နေသူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ။ ဇင်ဖြိုးက ဂစ်တာနဲ့ သီချင်းတွေမှာ ပဲ မွေ့လျော်သူဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ။

မိုးဖျားဆိုသောသူက မချစ်တတ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ ။ ချစ်တတ်သော စိတ်က ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည် ထင်၏။ ။

ပျိုပျိုမေဆိုသော သူငယ်ချင်းမလေးကိုတော့ သူကြွနေခဲ့တာ အမှန်

။

ပျိုမေနှဲ့ ဆုံရင် မိုးဖျား စိတ်ချမ်းသာသည် ။

သူမရဲ့ အပြုံး အရယ်တွေက မိုးဖျားရဲ့ အာရုံစေတသိက်တွေကို လှုပ်
ခါနိုင်စွမ်းရှိသည် ဟု ထင်မိသည် ။

ဒါပေမဲ့

ခုချိန်ထိတော့ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။

အခန်း(၂)

အရီးနောက်က ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာသော ညိုချော ခြေလှမ်းတွေ စိုးရိမ်စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်တွေနဲ့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

စောစောက ကားပေါ်မှာ မူးဝေအော့အန်ခဲ့ရသော ဝေဒနာတွေက ရင်ထဲကို လတ်တလော ခိုင်လာသော အပူငွေ့တွေကြောင့် ဘယ်ဆီကို ရောက်ကုန်ပြီမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

အရီးသောင်း ခြေလှမ်းတွေက အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေ ကာရံထားသော ခြံဝန်းကြီးရှေ့ရောက်တော့ ရပ်လို့ သွားသည်။ ။ လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကြီးကို ချကာ အုတ်တိုင်က ခြံနံပါတ်နဲ့ လက်ထဲရှိ စာရွက်ထဲကနံပါတ် တိုက်ကြည့်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီခြံပါပဲ"

တစ်ယောက်တည်းပြောသလို၊ ညိုချောကိုပြောသလို ရေရွတ်ပြီး ခြံတံခါးအနားကို အရီးတိုးကပ်သွားသည်။ ။ ညိုချော အနားကို ကပ်လိုက်သွားရင်း ခြံဝန်းထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက အကြီးကြီး ပါပဲလား။

ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာ နေတဲ့ သူဌေးတွေက ညိုချောကို လက်ခံပါ့မလား။

အမေက ဘာစိတ်ကူးတွေနဲ့ ညိုချော လုံးဝမသိမမြင်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းတွေလက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့တာလဲဆိုတာ ညိုချော တကယ့်ကို စဉ်းစားမရ

တာ အမှန်ပင်။

"အိမ်ကြီးရှင်တို့ ရှိကြသလား၊ ဝေး အိမ်ကြီးရှင်တို့ "

အရီးသောင်းက သံတံခါးကြီးရှေ့က ရပ်ပြီး အော်ခေါ်သည် ။
အိမ်ကြီးနှင့် ခြံတံခါးဝက အတော်ကြီးကို လှမ်းတာမို့ အရီးအသံကို
ကြားပါ့မလားဟု ညှိချော တွေးနေတုန်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ပန်းချုံ
တွေဘက်က ထွက်လာသည် ။

"ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်"

အသံက မာထန်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ကြည်လင်ချိုသာသည် ။ ပုံ
စံကြည့်ရတာ သူဌေးမကြီးဖြစ်ဟန်တူသည် ။ ခန့်ထည်လှပသော
မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေသလား ထင်ရအောင်
ဝတ်စားထားပုံက အထက်တန်းကျပါသည် ။

"ဒီအိမ်က ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းတို့ အိမ်လားကွဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စများ ပါလဲ"

"ဪ၊ ကျုပ်တို့ က ပေါင်းတလည်မြို့လေးက လာကြတာပါ၊ မမြ
လေးစေခိုင်းထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကြောင့် ဆိုပါတော့"

မမြလေးဟူသော အမေ့နာမည်ကြားတော့ ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းမျက်
နှာက အံ့သြရိပ်တို့ ဖြင့် ဝင်းလက်သွားသည် ထင်၏။

"အို သိတာပေါ့ရှင်၊ မြလေး လွှတ်လိုက်တာလား၊ ဝင်ပါ ဝင်ပါရှင်"

ခြံတံခါးကို ကသောကမျော ဖွင့်ပေးသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ခြံထဲက
ကသောကမျော ထွက်လာသော လူကြီးက

"ဧည့်သည် လား မမလေး၊ ကျွန်တော် ခြံရှင်းနေလို့ ဘဲလ်သံမကြား

ဘူး ဖြစ်သွားတယ်"

တောင်းပန်သလိုဆိုနေသော လူကြီးက ခြံစောင့်ကြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။
ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းက ခေါင်းခါပြရင်း

"ရတယ် ဦးစိုး၊ သူတို့ က ဘဲလ်မှ မတီးတာ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းလွှတ်
လိုက်တဲ့ ဧည့်သည် တွေလေ"

အမေနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုသည့် ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း ခေါ်ဆောင်
ရာနောက်ကို အရီးနှင့် ညိုချောတို့ နှစ်ဦး အသာပဲလိုက်ခဲ့မိသည် ။ ညို
ချော မျက်ဝန်းလေးတွေက ခြံကြီးရဲ့ ဘယ်ညာမြင်ကွင်းတွေကို
တအံ့တဩ ငေးမောလို့ ကြည့်နေမိ၏။

ကျယ်လိုက်တဲ့ ခြံကြီး။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးက စိမ်းမြနေသည် ။
ရေစက်မှုန်တွေ ဖြာထွက်နေသော ရေပန်းကြီးကလည်း လှလိုက်တာ။ ပ
န်းပင်တွေကလည်း အရောင်စုံ အသွေးစုံနဲ့ ပါပဲ။

"လာ လာ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြပါဦး"

သံပန်းတံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းဖိတ်ခေါ်တော့ နီ
ညိုရောင် ကော်ဇောကြီးပေါ်ကို နှစ်ဦးသား မရဲတရဲ နင်းဝင်လိုက်မိကြ
၏။

"အောင်မယ်လေး၊ အေးပါတော် စိမ့်နေတာပဲ၊ ကြမ်းခင်းကြီးကလ
ည်း ကျုပ်တို့ ရွာက ရွှံ့ဗွက်ထဲ နင်းရသလို အိခနဲပါပဲလား"

အဲယားကွန်းရဲ့ အအေးနှင့် မွေးပွဲကော်ဇောကြီးရဲ့
အထိအတွေ့ကြောင့် အရီးသောင်းဆိုတော့ ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း သဘော
ကျသလို ပြုံးလိုက်ကာ ညိုချောမြင်သည် ။

"ထိုင် ထိုင်ကြပါဦး"

အနီရောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးပေါ်သို့ အရီးသောင်း ဝင်ထိုင်တော့ အိမ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က နစ်မြုပ်ဝင်သွားတာမို့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ။

"အောင်မလေးတော်၊ အိချက်က ကမ်းကုန်ပါပဲလားတော်"

ညိုချော အရီးဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အရီးလက်ကိုလည်း မလွှတ် စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ။

လွယ်အိတ်အနီကျားလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး နံဘေးက အဒေါ်ကြီးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ညိုညက်ညက်မိန်းကလေးကို ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပုံစံတွေက တောဆန်ပြီး တကယ့်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းမှန်း တဒင်္ဂလေးမှာ ပဲ သူမ အကဲခတ်မိပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ အခုချိန်ထိ သူမဆီ အာရုံမရောက်ဘဲ ဧည့်ခန်းကြီးထဲက မြင်ကွင်းတွေကို ခေါင်းချာချာလည် တအံ့တဩကြည့်နေသော အဒေါ်ကြီးကို သူမကပဲ စကားစမေးရသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မြလေးက ဘာများမှာ လိုက်သလဲ အဒေါ်"

"ဪ အင်း၊ မှာ ပါရောလား တူမကြီးရယ်၊ မြလေးက ဟောဒီ သူ့သမီးညိုချောဖြူလေးကို တူမကြီးအိမ်အရောက် ပို့ပေးဖို့ တဖွဖွ မှာ ခဲ့ရှာတာ၊ အခုတော့ သွားလေသူရဲ့ ဆန္ဒသဘောအတိုင်း သူ့သမီးကို တူမကြီးဆီ အရီးကိုယ်တိုင် လာပို့ရတာပေါ့ကွယ်"

အရီးသောင်းစကားကြောင့် ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းတွေအဖြစ် အလောတကြီး ခုန်ကူးသွားခဲ့၏။ ။

"ရှင်၊ သွားလေသူ၊ ဟုတ်လားအဒေါ်၊ မြမြလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင်၊ ရ

င်ထိတ်လိုက်တာ"

"မြလေး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကပဲ ဆုံးရှာပြီ တူမကြီးရယ်"

"ရှင် ဘုရားရေ"

ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ဘုရားတသည် ။ အရိုးသောင်းကတော့ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းစနှင့် ပွတ်သုတ်နေ၏။ ညိုချောလည်း အမေ့ကို သတိရကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာရပြန်သည် ။

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်ရှင်၊ ကျွန် ကျွန်မယုံတောင် မယုံချင်ဘူး"

"မယုံမရှိနဲ့ တူမကြီးရယ်၊ ဒီမှာ သူ မသေခင်ကတည်းက စာတစ်စောင် ရေးပေးထားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့သမီးညိုချောဖြူနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလည်း စာကြားထဲမှာ ထည့်ပေးခဲ့တယ်ကွဲ့"

ပြောရင်း အရိုးသောင်းက ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ စာအိတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း တုန်ယင်နေသော လက်တွေနှင့် လှမ်းယူပြီး စာအိတ်ကို ဖောက်ကာ ဖတ်သည် ။

သို့

လင်းလင်းရေ

ငါနှင့်ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းဆိုပါရစေဟယ်။ ငါတောင်းမယ့် အကူအညီက နင့်အတွက် မခက်ခဲဘူး ထင်ပါတယ်။ ငါ့သမီးလေးအတွက် ငါ မရှိရင် စိတ်အချရဆုံးလူက နင်ပဲရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့သမီးလေး ညိုချောဖြူကို နင်စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ အပ်ခဲ့ပါရစေ။ ဒါမှ ငါသွားမယ့် ခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်မှာ ပါ လင်းလင်းရယ်။

သမီးလေးဘဝကို ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အချိန်အထိ နင်စောင့်ရှောက်ကာ
ညီပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်။

နင့်ရဲ့

ခင်မြလေး

စာဖတ်ပြီးတော့ ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ မျက်ရည်
တွေ စီးကျနေခဲ့ပြီ။

မြလေးဆိုတာ သူမအတွက်တော့ ညီအစ်မရင်းချာလို့ ခင်မင်ရခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဆိုပေမယ့်
သက်တူရွယ်တူ မြလေးကို သူမ ခင်မင်ချစ်ခင်ခဲ့ရသည် ။ ပြီးတော့

မြလေးအပေါ်မှာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်သော ကျေးဇူးတရားတစ်ခု ရှိနေ
တာကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့။ အခုတော့ မြလေးကိုယ်တိုင် တော
င်းဆိုလာသည့် အကူအညီမို့ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်စွာ လက်ခံဖို့ အသင့်ဖြ
စ်နေ၏။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိတာက သူမ မသိလိုက်ဘဲ မြလေးရဲ့ နောက်ဆုံးခ
ရီးကို ကြားသိလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည် ။

မျက်ရည်စတွေကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းကာ ညိုချောဖြူကို သူမ မော့
ကြည့်လိုက်မိသည် ။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ညိုဖန့်ဖန့်လေးနှင့် တောက်ပကြည်လင်နေသ
ည် ။ နှာတံလေးက ဖြောင့်စင်းကာ၊ ပါးလေးနှစ်ဖက်က အိညက်နေအော
င် ညိုချောချောပါသည် ။ စိုလဲ့နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက မြလေး
နဲ့ တူလွန်းသည် ။

အသားအရေ ညိုညက်ညက်လေးက သူမ ဝတ်ထားသော ဖျင်ကြမ်း

အင်္ကျီအသားရောင် လက်စကလေးနှင့် အောက်မှာ အညာပွင့်ရိုက် မာစ ရိုက်ထဘီအညိုလေး ဝတ်ဆင်ထားတာကြောင့် လူကြီးဆန်လွန်းနေသည်။ ။

နုနုဖပ်ဖပ် မျက်နှာအသွင်လေးနှင့် တောဆန်ပြီး ပုံတုံးကြီးဖြစ်နေတာကပဲ တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာ ကောင်းနေ၏။

ရန်ကုန်မှ အခုခေတ် ကောင်မလေးတွေလိုသာ ပြင်ဆင်ခြယ်သပေးလိုက်လျှင် ညိုချောဖြူသည် မိန်းမလှကလေး ဖြစ်လာမှာ မလွဲဟု ထင်သည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကည်း ပြောစရာမရှိအောင် ပြေပြစ်လှပလွန်းနေတာကြောင့် မျက်လုံးလေး ဝေ့ကြည့်တာနဲ့ တင် သိသာထင်ရှားစေသော အလှမျိုးပါပဲ။

"သမီးအသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲကွယ်"

မျက်ရည်စတွေကို စားပွဲပေါ်က တစ်သျှူးလေးတစ်စ ဆွဲယူကာသုတ်ရင်း ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း မေးသည်။ ။

"နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပါ အကြီး"

"ကျောင်းနေသေးလား သမီး"

"ဆယ်တန်းတော့ အောင်ပြီးပါပြီရှင်"

"သူက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား တော်ရဲ့၊ မိဘများ မမာမကျန်းဖြစ်တော့ သူ့ခမျာ တက္ကသိုလ်ဆိုလား၊ကောလိပ်ဆိုလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကျောင်းကို ဆက်မတက်နိုင်ရှာဘူး၊ ပညာလေးက တော်ပါရဲ့ နဲ့ အခြေအနေက မပေးရှာဘူးပေါ့"

အရီးက ညိုချောဖြူအကြောင်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောနေ၏။

"ရွာမှာ လုပ်အားပေးဆရာမတောင် ဝင်လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ သူ့အ
မေဆန္ဒကြောင့် ရန်ကုန်တက်လာရတာ၊ ဆရာမအလုပ်က တစ်ရွာလုံး
ထွက်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး တူမကြီးရဲ့ "

"ဪ၊ ညိုချောဖြူလေးက တော်သားပဲကွယ်"

"ဟုတ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အကြီး"

အကြီးဟု အားပါးတရခေါ်လိုက်သော ညိုချောဖြူလေးကိုကြည့်ကာ
ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း သမီးရင်းချာလို ချစ်ခင်သနားသွားမိသည် ။ ပြောပုံ
ဆိုပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံလေးကအစ မြလေးအတိုင်းပါပဲလား။

"ကျွန်မ ညိုချောဖြူအတွက် တာဝန်ယူပါတယ်၊ သူလေးရဲ့ အနာဂတ်
လှပအောင် ကျွန်မ အပြည့်အဝ စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူမှာ ပါ အဒေါ်၊ မြ
လေးသမီးလေးကလည်း ကျွန်မရဲ့ သမီးလေးပါပဲ"

ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာစိတ်ဖြင့် ကတိပေးစကားဆိုလိုက်မိခြင်းပါ။
အရီးသောင်းကလည်း ကျေနပ်ပီတိဝေသော မျက်နှာနှင့် ရှိနေ၏။

"ဒီသတင်းကြားရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာ တူမကြီးရယ်၊ သွားလေ
သူ မြလေးရဲ့ ဆန္ဒလေး ပြည့်ဝသွားပြီဆိုတော့ အရီး ဝမ်းသာတယ်တော်
"

ညိုချောကတော့ အရီးနှင့် ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရ
င်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်နေသည် ။ အမေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း
ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်ခဲ့ပေမယ့်လည်း အညာက ရွာလေးကို လွမ်း
နေသည် ။

ရွာမှာ ညိုချောအတွက် နှောင်တွယ်စရာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ မရှိ

ပေမယ့်လည်း ရွာကိုပဲ သတိရနေသည် ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုတော့ စိတ်
က အလိုလို တွေးကြောက်နေသည် ။

ကားပေါ်မှာ တုန်းက ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်နဲ့ တင် ညိုချော သိမ်ငယ်
ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာလေ။ ကိုလူချောရဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေကို ပြန်မြင်လာ
၏။

"ညိုချော အရိုးတာဝန်ကျေပြီနော်၊ သမီးလေး လိမ်လိမ်မာမာနေကွ
ယ်"

ဆွေမတော် မျိုးမစပ်ပေမယ့် အရိုးသောင်းက သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ
မျက်ရည်ဝဲဆိုသည် ။ ညိုချောလည်း မျက်ရည်ဝဲလျက်က ဒေါ်ကြင်ကြင်
လင်းကို ငေးကြည့်မိ၏။

အမေထည့်ပေးလိုက်သော ညိုချောနှင့် အမေတို့ ဓာတ်ပုံလေးကို ကြ
ည့်နေသော ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်းလည်း မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲနေသည် ။

အမေ့ကို သံယောဇဉ်ကြီးသလို သူမအပေါ်မှာ လည်း ဒေါ်ကြင်ကြင်
လင်း စာနာချစ်ခင်ပါစေဟု ရင်ထဲက ဆုတောင်းနေမိတာ အခါခါ။

အခန်း(၃)

ကားကို လမ်းထဲချိုးကွေ့အဝင်မှာ ပဲ လမ်းအလယ်က တက်လျှောက်
နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စက်ရှိန်လျော့ကာ ဟွန်းသံ
ပေးလိုက်ရသည်။ ။

ကောင်မလေးက ကားဟွန်းသံကို သူမနှင့် မသက်ဆိုင်သလို အလေး
မစိုက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေပုံ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသလို ပုံစံပေါ
က်နေ၏။

လက်တစ်ဖက်မှာ လည်း ဆွဲခြင်းကြီးကို ကိုးရိုးကားရား ကိုင်ထားပုံ
က ရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေပေမယ့် သူကတော့ အတော်စိတ်တိုသွားသ
ည်။ ဒီလောက်ဟွန်းသံကို မကြားဘူးဆိုတော့ နားများ လေးနေသလား။

"ပွမ် ပွမ်"

ဟွန်းကို ထပ်တီးသည်။ ဒါတောင် လှည့်မကြည့်တော့ စိတ်က တိုသ
ထက် တိုလာမိကာ သူ ပြတင်းတံခါးက ခေါင်းထွက်အော်ဟစ်လိုက်၏။

"ဟေ့ ဘာလို့ လမ်းလယ်ကောင်က တက်လျှောက်နေတာလဲ"

ဒေါသနှင့် အော်လိုက်တာမို့ သူ့အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ။ သ
ည် တော့မှ ပဲ ကောင်မလေး အူတူတူ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ သူမအနောက်
မှာ ကပ်ပြီးရောက်နေသော ကားကြီးကိုမြင်သွားတော့ မျက်လုံးတွေဝိုင်း
လန့်ဖျပ်သွားကာ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ် အပြေးတက်ပြေးသည်။ ။

ခြင်းတောင်ကြီးတစ်ဖက်ကဆွဲကာ ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်ပြေးပုံ
က အူတူတူနိုင်လှတာမို့ မိုးဖျား ရယ်ချင်သွားမိ၏။

"အို ကန်တော့ နော်၊ ကန်တော့ပါရှင်၊ ညိုချော အတွေးတွေ
လွန်သွားလို့ ပါရှင်"

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆွဲခြင်းကိုချကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ပူးယု
က်ပြီး ရှိခိုးသလို တောင်းပန်နေသော ကောင်မလေးကို အခုမှ ပဲ သူ အ
သေအချာ မော့ကြည့်မိသည် ။

"ဟင် နင် နင် အန်ဖတ်မ"

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် သူ မညှာမတာဘဲ ရေရွတ်လိုက်မိသလို ကောင်မ
လေးလည်း မျက်နက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ ကားထဲက သူ့ကိုကြ
ည့်ရင်း

"အို အစ်ကို"

နှစ်ယောက်သား တအံ့တဩ အကြည့်တွေနှင့် ငေးကြည့်နေကြပြီးမှ
မိုးဖျားမျက်နှာ တင်းခနဲ မဲသွားခဲ့ရင်း

"နင် ငါ့ရှေ့မှာ ထပ်ပေါ်လာပြန်ပြီလား"

"ဟို ညိုချောက ဒီလမ်းထဲကအိမ်မှာ နေတာပါ အစ်ကို"

"ဘာ နင်က ဒီလိုနေရာမျိုးနေတာ၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ငါ့ကို
ပုံလာမပြောနဲ့ "

"အို တကယ်ပြောတာပါ အစ်ကို၊ ရှေ့နားက အိမ်မှာ ပါရှင်"

"ဒါဆို နင်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလား"

"ရှင်"

"အေးလေ၊ နင့်ပုံစံနဲ့ အိမ်ဖော်ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် တစ်ခါ နင် ငါ့ရှေ့မှာ ပေါ်မလာနဲ့ တော့၊ နင့်ကိုမြင်ရင် အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့ "

သူ့စကားတွေက ကောင်မလေးအပေါ်မှာ အထက်စီးဆန်လွန်းနေရင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ ကားပေါ်က ဒေါသတွေက ပြန်ရုန်းကြွလာတာမို့ မညှာတာနိုင်ဘဲ ပြောမိသည် ။ ကောင်မလေး ခေါင်းလေး ယောင်ယမ်းညီတ်ရင်း

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို"

တကယ့်ကို အူကြောင်ကျား ကောင်မလေးပါလား။ သူ ကားကို ဆော့ခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့မိသည် ။

ညှိချောမှာ သာ သူမရှေ့က ဆောင့်ခနဲ မောင်းထွက်သွားသော ဇိမ်ခံ ကားကြီးကို ရပ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့လေးချမိသည် ။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတာကို အံ့သြနေမိသလို မပြေသေးသော ဒေါသတွေကိုလည်း ကြောက်မိပါသည် ။

အင်း ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါပဲ။ သူ့ကျောပေါ်ကိုမှ သွားပြီး အန်ချပစ်လိုက်မိတာကိုး။ အဲဒီနေ့က လူပုံအလယ်မှာ လက်သီးနဲ့ ဆွဲမထိုးလိုက်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ဖြစ်သည် ။

ဆီပုံးထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းကို ကောက်ဆွဲပြီး သူမ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ညှိချောမျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုလူချောပုံရိပ်က အရိပ်ထင်ပါလာခဲ့သည် ။ သူ့အသံတွေက ဒေါသသင့်နေပေမယ့်လည်း ဩရှရှလေးနှင့် နားထောင်လို့ ကောင်းနေသည် ။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ညှိချောရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်လေး ဖြစ်

သွားသည် ။ သူ့ဒေါသစကားတွေကို ကြောက်ရွံ့နေပေမယ့် ကိုလူချောပုံ ရိပ်ကိုတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် တွေးမြင်ကြည့်မိ၏။

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလေးတွေက ထူပိန်းနေတာမဟုတ်ဘဲ တန်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေက စိုလဲ့ပြီး ပိရိသေသပ်သည် ။ နှာတံကလည်း ပေါ်လွင်ပြီး စင်းနေတာမို့ ကြည့်ကောင်းလွန်း၏။ စိမ်းဖန့်ဖန့် ပါးမြိုင်း မွေးရာတို့ ထင်နေသော မေးရိုးတစ်လျှောက်ကလည်း ယောက်ျားပီသမှုကို ပေါ်လွင်စေတာပါပဲ။

အသားအရေက ဝင်းမွတ်ဖြူစင်ပြီး ချောမောလိုက်တဲ့ ယောက်ျား။ ဒီလိုပုံစံမျိုး ညိုချောတို့ ရွာမှာ မူးလို့ တောင် ရှူစရာရှိမှာ မဟုတ်တာ အသေအချာ။

ညိုချောကသာ စိတ်ထဲက အထင်ကြီး သဘောတွေကျနေတာ။ ကိုလူချောကတော့ ညိုချောကို ထပ်မြင်တာနဲ့ တင်းမာခက်ထန် သွားလိုက်တာ။ နောက်ထပ် ပေါ်မလာနဲ့ တော့တဲ့ ။

ညိုချောရင်ထဲ မကောင်းတာ အမှန်လေ။

"အလုပ်ကိစ္စက ဘာတွေ ဒီလောက်အရေးကြီးနေလို့ ဒီအချိန်မှ ပြန်လာရတာလဲ သား"

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း မေမေက မေးသည် ။ သူ ကားသော့ကို လက်ထဲမှာ ယမ်းခါကစားပြီး မေမေနံဘေးက ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

"အရေးကြီးတယ် မေမေရ၊ ကိုရီးယားက မိုဘိုင်းပစ္စည်းအသစ်တွေ

ဝင်မှာ မို့ လတ်လတ်ရဲ့ ဦးလေးနဲ့ သွားတွေ့နေရသေးတယ်၊ အဲဒီအန်ကယ်မောင်က ကိုရီးယားဟန်းဆက် ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်လေ"

သူ့ အချက်ကျကျ ပီရိစ္စာ ပြောလိုက်တော့ မေမေ့မျက်နှာပေါ်က အပြစ်တင်ချင်စိတ်တွေ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ သူ့အာရုံစူးစိုက်စွာ လုပ်ကိုင်နေတာလည်း မေမေသိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ကလပ်တော့ သွားဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်စွာ သူငယ်ချင်းတွေ အနားယူတာက လွဲလို့ မူးရစ်တာ၊ ရှုပ်ထွေးတာမျိုး မရှိပါ။

မေမေသိရင် စိုးရိမ်မှာ စိုး၍ သာ မုသာဝါဒကံကို သူကျူးလွန်လိုက်တာပဲ ဖြစ်၏။

"ဒါနဲ့ သားမနေ့က ဝတ်သွားတဲ့ အင်္ကျီတွေရော၊ သားဝတ်လာတာတယ်သူ့ရဲ့ အင်္ကျီလဲ"

တစ်ည အိမ်ပြန်မအိပ်သော သူ့ကို မေမေက စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးနေသည်။ သူ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်လိုက်ရင်း

"ဒါ ဂစ်အင်္ကျီလေ မေမေ၊ အဲဒီအင်္ကျီအကြောင်းပြောပြရင် စိတ်ပျက်ဖို့ အရမ်းကောင်းတယ် မေမေရာ"

သူ့စကားကြောင့် မေမေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ စိတ်ပူသွားသလို မေးပြန်၏။

"ဘာတွေ ဖြစ်လို့ လဲသား၊ မေမေ ရင်ထိတ်လိုက်တာ"

ရင်ထိတ်စရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ ရွံစရာကောင်းတာ"

မနေ့မနက်က အဖြစ်ကို သူ မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြမိပြန်သည်။ မေမေက သူ့စကားတွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေရင်း နွေးနွေးကလေး ပြုံးသည်။

"သားအဖြစ်က ထူးခြားလိုက်တာ၊ ဒါမျိုးက တစ်ရာမှာ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်"

"တော်ပါ မေမေရာ၊ အခုချိန်ထိ တွေးမြင်ပြီး အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့"

နာခေါင်းရှုံ့ပြီး မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောနေသော သားဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း ရယ်ချင်မိသည်။ ဒီကလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အသန့်အပြန့်ကြိုက်တာ သူမအသိဆုံး။ ဒီလိုလူကိုမှ ကံကြမ္မာက ကျီစယ်လိုက်တော့ သား အတော့်ကို စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့မှာ သေချာသည်။

"အခုလည်း အဲဒီတောသူမနဲ့ လမ်းမှာ ထပ်တွေ့ခဲ့သေးတာ မေမေရ၊ တကယ့်ကို အူကြောင်ကျားရုပ်၊ သားရဲ့ ကားရှေ့မှာ ပိတ်ပြီး ကိုးရိုးကား ရားလုပ်နေလို့ ကောခဲ့သေးတယ်"

မေမေက သူ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းတွေ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီ ရောက်သွားတာမို့ သူလည်း လှည့်ကြည့်မိသည်။

"ဟင်"

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော အရိပ်ကြောင့် သူ ထိုင်ခုံက အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်မိတဲ့ အထိပါပဲ။

"ဟင် မင်း မင်း"

မိုးဖျား တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း လက်ညှိုးတထိုးထိုး ဖြစ်နေတာကို

ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း မမြင်တွေ့ဘဲ ဧည့်ခန်းဝမှာ ရပ်နေသော ညိုချောဖြူ
ဆီ လျှောက်သွားရင်း

"လာလေ သမီး၊ အဟင်း ငါ့သမီးက ဆိုင်ကို မှတ်မိသားပဲ၊ မေမေက
သမီးမျက်စိလည်ပြီး လမ်းမှားနေပြီလား စိုးရိမ်နေတာကွဲ့။"

ညိုချော မေမေလင်းနှင့် အတူအိမ်ထဲလိုင်ဝင်လာရင်း မိုးဖျားကို
မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ အံ့သြမှုတွေရော၊ ကြောက်ရွံ့မှု
တွေပါ အံ့ဖွဲ့စိုးထိတ်နေသည်။ ။

"ညို ညိုချော အိမ်ကို မမှတ်မိမှာ စိုးလို့ လမ်းထဲက ခြံတွေကိုလည်း
စိတ်ထဲက မှတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်သျှူးစက္ကူစလေးတွေပါ လမ်း
ပေါ် လုံးဖွဲပြီး ပစ်ချမှတ်ထားခဲ့တာပါ မေမေလင်း။"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ အဟင်း ဟင်း သမီးက ဉာဏ်တော့ပြေး
သားပဲကွဲ့။"

ညိုချောရဲ့ စကားလေးတွေကို မေမေလင်းက သဘောကျစွာ ရယ်
မောရင်း ချီးကျူးစကားဆိုနေသည်။ ။ သူကတော့ အခုချိန်အထိ ညိုချော
ကို အံ့သြမှ င်တက်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

"မေ မေမေ သူ သူက ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ သား သူ့
ကို ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး မေမေ"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ သား"

မေမေက နားမလည်သလို မေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေး ငုံ့ရပ်
နေသော ညိုချောကိုတစ်လှည့်၊ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ရပ်နေသော သား
ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း

"သားနဲ့ ဘယ်မှာ ဆုံကြသေးလို့ လဲကွဲ့၊ ညိုချောလေးက မနေ့ကမှ

မေမေတို့ အိမ်ကို ရောက်လာတာ သားရဲ့ "

မိုးဖျား စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းမိသည် ။ တကယ့် ပြဿနာပါလား။ သူ အိမ်မှာ တစ်ညလေး မအိပ်တာနဲ့ အိမ်ဖော်အသစ်ကရောက်နေပြီ။ ပြီးတော့ သူ ဘယ်လိုမှ အလိုမရှိသော တောသူမ အူကြောင်ကျား ။

"မေမေ သူ့ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်ဗျာ၊ တခြားအိမ်ဖော်ကိုပဲ ငှားပါ"

သူ့စကားကြောင့် မေမေ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ကသောကမျောငြင်းသည် ။

"ဟဲ့ သား ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ အို ခက်တော့တာပဲ၊ ညိုချောက မေမေတို့ အိမ်က အိမ်ဖော် မဟုတ်ဘူး သားရဲ့ "

သူ နားမလည်နိုင်စွာ ဖြစ်သွား၏။ မေမေက ညိုချောဆိုသော ကောင်မလေးပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားနာအပြုံးလေးနှင့် ကြည့်ကာ

"ဒါ မေမေ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီး ညိုချောဖြူတဲ့ "

မေမေ့စကားကြောင့် ကောင်မလေး သူ့ကို မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်သည် ။ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေက စိုးထိတ်နေဟန် မပြယ်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေက မဝံ့မရဲ ပြုံးသည် ။

"ဒါဆို သူက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မေမေ"

"မေမေတို့ နဲ့ အတူလာနေတာလေ သားရဲ့ "

မိုးဖျားမျက်နှာပေါ်မှာ ချက်ချင်း ဒေါသရိပ်တွေ ရဲရဲနီလာသည် ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရင်း အားမနာတမ်း ယတိပြတ် ငြင်းတော့၏။

"သားက လုံးဝသဘောမတူဘူး မေမေ၊ သူနဲ့ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူမနေနိုင်ဘူး"

မိုးဖျား မေမေ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ စွတ်တင်နေသည်။ ။ ကိုယ်က လောလောလတ်လတ် ခံထားရတာလေ။ အခုတောင် နှာခေါင်းဝမှာ အန်ဖတ်နံ့တွေ ဝင်လာသလိုလိုနဲ့ လူက ပျို့အန်ချင်လာသလိုလို။

"ဒီမှာ သား မေမေလုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ကို သား ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးနော်"

မေမေ့ရဲ့ မာထန်နေသော အသံကြောင့် သူ စိတ်ပျက်သလို ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

"ပြောစမ်းပါဦးသား၊ ညှိချောဖြူလေးကို အိမ်မှာ မထားချင်လောင်အောင် သားမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် ဘာရှိသလဲ"

"ဟာ ရှိတာပေါ့ မေမေရ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ပြောပါဦး၊ မေမေ နားထောင်ကြည့်မယ်"

"သူ့အကြောင်းကို အခုလေးတင် မေမေ့ကို ပြောပြနေတာလေ၊ သားကိုယ်ပေါ်ကို အန်ချထားတဲ့ သူပေါ့"

"ဟင်"

မိုးဖျားစကားကြောင့် ဒေါ်ကြင်ကြင်လင်း မျက်လုံးတွေ ပိုင်းစက်သွားတဲ့ အထိ အံ့ဩသွားသည်။ ။ ညှိချောလည်း မေမေလင်းကို မရဲတရဲလေး မော့ကြည့်မိ၏။ မေမေလင်းမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ ကင်းစင်လို့ နေသည်။ ။

"ဒါများ သားရယ် ဘယ်လောက်ထိ ကြီးမားတဲ့ အပြစ်မို့လဲ၊ တမင်လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး လေ၊ သူ့ဝေဒနာကို မအောင့်အည်းနိုင်လို့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဒါဟာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သားဘက်က မုန်းရလောက်အောင်လည်း မကြီးကျယ်ပါဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားတော့ သူ့ကို လုံးဝကြည့်လို့ မရဘူး၊ ဒါပဲ"

ပြောပြီးသည် နှင့် မိုးဖျား အထိန်းအကွပ်မဲ့သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် နင်းလျှောက်ပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။ ။ ညိုချော မျက်ရည်ဝဲရပြန်ပါပြီ။

"မေမေလင်းရယ် ညိုချော ရွာကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့နော်၊ ညိုချောကြောင့် မေမေလင်းတို့ သားအမိ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်လို့ ပါနော်"

ညိုချော ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ ။ အသံလေးက တုန်ယင်ရှိုက်ငင်လို့ မျက်ရည်လေးတွေတောင် ဝဲနေမိ၏။ မေမေလင်းက ညိုချောပခုံးလေးကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ထားရင်း

"သမီးရယ် သားက သိပ် အသန့်အပြန့်ကြိုက်လွန်းတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို သူ လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒေါသသွေးပူနေတုန်းမို့ပါ၊ ပြီးရင် စိတ်ဆိုးပြေသွားမှာ ပါကွယ်"

ညိုချောပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး တောင်းပန်သလို မေမေလင်းပြောနေတော့ ညိုချော အရမ်းအားနာမိပါသည်။ ။

"သမီး စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ထည့်မထားပါနဲ့ နော်"

ညိုချော ဒီကိုရောက်တော့ နှစ်ရက်တောင် မပြည့်သေးပေမယ့် မေမေလင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်း သိနေခဲ့ပါသည်။ ။ မေမေလင်း

ရော အန်ကယ်ကြီးဟု ခေါ်သော မေမေလင်းခင်ပွန်းကပါ ညိုချောကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြ၏။

မေမေလင်းတို့ မှာ 'မိုးဖျားထက်ဘုံ'ဆိုသော သားတစ်ယောက်ရှိမှန်း သိထားပေမယ့် သူဟု တော့ လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ပါ။ အံ့လည်း အံ့ဩမိပါ သည် ။

ကံကြမ္မာက တိုက်ဆိုင်လွန်းလိုက်တာ။

"သမီး မေမေလင်းပြောတာ နားထောင်နော်"

"စိတ်ချပါ မေမေလင်းရယ်၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ အားလုံးကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ချစ်ပါတယ်"

"လိမ္မာလိုက်တာကွယ်၊ သမီးက မေမေလင်းသမီးလေးပါ"

ရင်ထဲက အလေးအနက် မေမေလင်းဆိုတာဟု ညိုချောယုံပါသည် ။ ညိုချောလည်း မေမေလင်းနှင့် အန်ကယ်ကြီးကို မိဘရင်းတွေလိုပဲ သဘောထားချင်ပါသည် ။ မိုးဖျားဆိုသော သူ့ကိုလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ချင်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဒေါသတွေက မပြေသေးတာတော့ မတတ်နိုင်သော အခြေအနေ ဖြစ်နေသည် ။

ရန်ကုန်မြေကို ခြေချပြီးကတည်းက မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာဆန်းလေးတွေက ညိုချောကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့ဩခြင်းတွေနဲ့ ကြိုဆိုနေခဲ့သည် ။

အနောက်သန်လွန်းသော ကံကြမ္မာကြောင့် မိုးဖျားထက်ဘုံဆိုသော သူက အမုန်းတွေမပြေနိုင် ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း

ညါချော ရှင့်အမုန်းတွေ ပြေတဲ့ အထိ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် ကိုလူ
ချောရယ်။
